

A CINKE

Sebaj azért, hogy picinke,
Kedves madár az a cinke.
Kúszva szökdel, röped, ugrál,
Mindenüvé bekukucskál.
Kíváncsian, vakmerően,
Barangol a zöld erdőben.
Nem kell csak egy szempillantás:
Túl a túlon is a kis pajtás.

Játszogatnak nagy vidáman
Egymással szép társaságban.
Tréfálóznak, évelődnek,
Jobbra-balra kergetőznek,
Meglapulva, el-elbúva,
Faodúból faodúba.
Civakodás, az a vége –
De megint csak szent a béke.

Ugyan hol volt nevelőben?
Hol lett volna? Az erdőben.
Ott járt ő az iskolába,
Látszik is, hogy nem hiába.
Megtanulta jól a leckét:
Fürge szemmel nézeget szét.
Pusztítja a rovarokat,
Jó neki mind, nem válogat.

Bánja is ő, akárminő:
Hernyó, kukac, szitakötő.
Úgy eszi, mint a rántottát,
Vagy akár a legjobb tortát.
Le-lehajlik a falomb rá,
Köszönetet suttog hozzá.
Visszafelel egy víg nótát,
Pedig sohse tanult kótát.

Jöttével a hűvös ősznek
Búcsút mond a nagy erdőnek.
De nem megy el a fecskével,
Sem a bűgő gerlicével.

Kertünknek lesz hű lakója:
Gyümölcsfánkat védi-ója.
Tisztogatja kikeletre
Ágrul-ágra zengedezve.

Sokat szenved téli fagyban,
De jó kedve mindig meg van.
Énekelget kinn a kertben...
Az ablakra fázva rebben.
Te, rossz gyerek, tégy vele jót.
Sutba azt a cinkefogót!
Nyisd ki inkább ablakodat,
Melengető két karodat!